

Kamu Yönetiminde Paradigmatik Dönüşüm: Dijital Devlet, Yönetişim ve Dirençlilik Ekseninde Bir Kavramsal İnceleme

Paradigmatic Transformation in Public Administration: A Conceptual Review in the Context of Digital Government, Governance, and Resilience

ÖZET

Kamu yönetimi, toplumsal gereksinimlerin karşılanabilmesi ve kamusal hizmetlerin sunulabilmesi amacıyla oluşturulan kurumsal yapıların tamamı olarak sürekli değişen çevresel koşullardan etkilenen dinamik bir disiplin niteliği taşımaktadır. Özellikle küreselleşme, bilgi ve iletişim teknolojilerinde yaşanan hızlı gelişmeler, vatandaş beklentilerindeki değişimler ve küresel krizlerin çoğalması kamu yönetimi anlayışında önemli dönüşümlerin yaşanmasına sebep olmuştur. Bu çalışma, kamu yönetimi paradigmalarının tarihsel gelişimini inceleyerek dijital devlet, yönetim ve dirençlilik yaklaşımlarının çağdaş kamu yönetimindeki yerini ve önemini değerlendirmeyi hedeflemektedir. Araştırma kavramsal inceleme yöntemi kapsamında gerçekleştirilmiş olup ulusal ve uluslararası literatür sistematik olarak analiz edilmiştir. Çalışma sonucunda kamu yönetiminin geleneksel bürokratik ve merkeziyetçi yapıdan uzaklaştığı ve daha katılımcı, teknoloji destekli ve esnek bir yönetsel modele doğru evrildiği gözlemlenmektedir. Dijital devlet yaklaşımı kamu hizmetlerinin etkinliğini ve erişilebilirliğini artırmakta ve özellikle yönetim anlayışının karar alma süreçlerinde çok aktörlü katılımı güçlendirdiği görülmektedir. Dirençlilik yaklaşımının ise kamu kurumlarının krizlere ve belirsizliklere uyum sağlama kapasitesini artırdığı ve sürdürülebilir hizmet sunumuna katkı sağladığı kabul edilmektedir. Sonuç olarak dijitalleşme, yönetim ve dirençlilik ekseninde şekillenen yeni kamu yönetimi anlayışının gelecekte kamu kurumlarının etkinliğini belirleyen temel unsurlardan biri olacağı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Yönetimi, Dijital Devlet, Yönetişim, Dirençlilik, Kamu Politikaları.

ABSTRACT

Public administration is a dynamic discipline that is affected by continuously changing environmental conditions as the entirety of institutional structures established for the purpose of meeting societal needs and delivering public services. In particular, globalization, rapid developments in information and communication technologies, changes in citizens' expectations, and the increase in global crises have caused significant transformations in the understanding of public administration. This study aims to evaluate the place and importance of digital government, governance, and resilience approaches in contemporary public administration by examining the historical development of public administration paradigms. The research was conducted within the scope of the conceptual review method, and the national and international literature was systematically analyzed. As a result of the study, it is observed that public administration has moved away from the traditional bureaucratic and centralized structure and evolved toward a more participatory, technology-supported, and flexible administrative model. The digital government approach increases the effectiveness and accessibility of public services, and it is observed that the governance approach particularly strengthens multi-actor participation in decision-making processes. The resilience approach, on the other hand, is accepted as increasing the capacity of public institutions to adapt to crises and uncertainties and contributing to sustainable service delivery. Consequently, it is considered that the new understanding of public administration shaped around the axes of digitalization, governance, and resilience will be one of the fundamental factors determining the effectiveness of public institutions in the future.

Keywords: Public Administration, Digital Government, Governance, Resilience, Public Policy.

GİRİŞ

Kamu yönetimi, devletlerin vatandaşlarına yönelik hizmetlerini planlayan, organize eden ve uygulayan kurumsal mekanizmaların tamamı olarak ifade edilmektedir. Toplumsal hayatın düzenlenmesi, kamu hizmetlerinin sunulması ve kamusal kaynakların etkin bir şekilde kullanılması açısından önemli bir yere sahip olan kamu yönetiminin, tarihsel süreç içerisinde ekonomik, siyasal ve teknolojik gelişmelere bağlı olarak önemli dönüşümler yaşadığı görülmektedir. Bu dönüşümler sadece yönetim tekniklerinden ziyade, devletin rolü, vatandaşın konumu ve kamu hizmetlerinin niteliğinde de köklü değişiklikler meydana getirmiştir (Pollitt ve Bouckaert, 2011).

Özer Elkırmış¹

How to Cite This Article

Elkırmış, Ö. (2026). Kamu Yönetiminde Paradigmatik Dönüşüm: Dijital Devlet, Yönetişim ve Dirençlilik Ekseninde Bir Kavramsal İnceleme. *International Social Sciences Studies Journal*, (e-ISSN:2587-1587) 12(7), 1098-1102. DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.21623801>

Arrival: 04 June 2026

Published: 31 July 2026

Social Sciences Studies Journal is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.

¹ Dr. Öğr. Üyesi., Kafkas Üniversitesi, Sankamış Meslek Yüksekokulu, Kars, Türkiye. ORCID: 0000-0002-5147-7031

Modern kamu yönetiminin teorik temelleri büyük oranda Weber'in bürokrasi modeline dayandırılmaktadır. Weber (1947), bürokrasiyi uzmanlaşma, kurallara bağlılık, hiyerarşi ve liyakat esasları üzerine kurulu rasyonel bir örgütlenme biçimi olarak tanımlamaktadır. Uzun yıllar boyunca kamu kurumlarının temel yönetim modeli olarak benimsenen bu yaklaşım, özellikle kamu hizmetlerinde standartlaşma ve kurumsal istikrarın sağlanmasında önemli katkılar sunmuştur. Fakat sanayi toplumundan bilgi toplumuna geçiş aşamasında meydana gelen yeni ihtiyaçlar, geleneksel bürokratik modelin sınırlılıklarını görünür hale getirmiştir.

1970'li yılların sonlarından itibaren meydana gelen ekonomik krizler ve kamu harcamalarındaki artış, kamu yönetiminde yeni arayışları oluşmasını sağlamıştır. Bu süreçte ortaya çıkan Yeni Kamu yönetimi yaklaşımı, özel sektör yönetim tekniklerinin kamu sektörüne uyarlanmasını savunarak performans, etkinlik, verimlilik ve hesap verebilirlik gibi kavramların ön plana çıkmasına zemin hazırlamıştır (Hood, 1991). Ancak zamanla piyasa odaklı bu yaklaşımın demokratik katılım, eşitlik ve kamu yararı gibi temel kamusal değerleri ikinci plana ittiği yönünde eleştiriler ortaya çıkmıştır (Denhardt ve Denhardt, 2000). Bilgi ve iletişim teknolojilerinde yaşanan gelişimler ise kamu yönetiminin dönüşümünü hızlanmasındaki en önemli faktörlerden biri olmuştur. İnternet teknolojilerinin yaygın hale gelmesi, mobil uygulamaların gelişmesi ve yapay zekâ temelli sistemlerin kamu sektöründe kullanılmaya başlanması, dijital devlet anlayışının gelişmesini sağlamıştır. Dijital devlet yaklaşımı, kamu hizmetlerinin elektronik ortamda sunulmasını sağlayarak hizmet kalitesinin artırılmasını, maliyetlerin azaltılmasını ve vatandaş memnuniyetinin yükseltilmesini amaç edinmektedir (Heeks, 2006; United Nations, 2022).

Diğer taraftan dünya genelinde son yıllarda yaşanan küresel salgınlar, doğal afetler, ekonomik krizler ve güvenlik tehditleri kamu yönetiminde yeni bir kavramın önem kazanmasına sebep olmuştur. Dirençlilik olarak ifade edilen bu yaklaşım, kamu kurumlarının beklenmedik durumlara karşı hazırlıklı olmasını, krizlere uyum sağlayabilmesini ve hizmet sürekliliğini koruyabilmesini ifade etmektedir (Boin ve Van Eeten, 2013). Özellikle COVID-19 pandemisi sonrasında kamu kurumlarının dayanıklılık kapasitesi, çağdaş kamu yönetimi tartışmalarının merkezinde yer almaya başlamıştır. Bu çalışma, kamu yönetiminin tarihsel dönüşüm sürecini inceleyerek dijital devlet, yönetim ve dirençlilik yaklaşımlarının kamu yönetimindeki etkilerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Çalışmada kamu yönetimi paradigmalarının tarihsel gelişimi ele alınmakta ve çağdaş kamu yönetiminin geleceğine ilişkin kuramsal değerlendirmelerde bulunmaktadır.

KAMU YÖNETİMİ PARADİGMALARININ TARİHSEL DÖNÜŞÜM SÜRECİ

Kamu yönetimi alanında meydana gelen dönüşümler incelendiğinde, farklı dönemlerde birbirinden ayrı yönetim anlayışlarının ön plana çıktığı görülmektedir. Bu dönüşüm süreci, devletin toplumsal rolü ve kamu hizmetlerinin sunulmuş biçimiyle yakından ilişkili olduğu görülmektedir. Kamu yönetiminin tarihsel gelişimi genel olarak Klasik Kamu Yönetimi, Yeni Kamu yönetimi, Yönetişim ve Dijital Kamu Yönetimi olmak üzere dört temel paradigma çerçevesinde değerlendirilmektedir. Klasik kamu yönetimi paradigması, 20. yüzyılın büyük bölümünde kamu kurumlarının temel örgütlenme modeli olarak kabul edilmiştir. Bu paradigma Weber'in bürokrasi teorisinden etkilenmiş ve merkeziyetçilik, uzmanlaşma, hiyerarşik yapı ve kurallara bağlılık ilkeleri üzerine kurulmuştur (Weber, 1947). Bu model sayesinde kamu hizmetlerinde standardizasyon sağlanmış, idari süreçler belirli kurallara bağlanmış ve kurumsal istikrar güçlendirilmiştir.

1970'li yılların sonlarında yaşanan ekonomik krizler ve kamu sektörüne yönelik maliyet eleştirileri, yeni bir yönetim anlayışının ortaya çıkmasına zemin hazırlamıştır. Yeni Kamu Yönetimii yaklaşımı, özel sektör yönetim tekniklerinin kamu kurumlarında uygulanmasını savunarak performans ölçümü, rekabet, stratejik yönetim ve sonuç odaklılık kavramlarını kamu yönetimine taşımıştır (Hood, 1991; Osborne ve Gaebler, 1992). 1990'lı yıllardan itibaren yönetim paradigması ön plana çıkmaya başlamıştır. Yönetişim yaklaşımı, karmaşık toplumsal sorunların sadece devletler tarafından çözülemeyeceğini savunmakta ve kamu yönetiminde çok aktörlü iş birliği mekanizmalarını teşvik etmektedir (Pierre ve Peters, 2000). 21. yüzyılın ilk çeyreğinde dijitalleşme olgusu kamu yönetiminde yeni bir dönüşüm süreci başlatmıştır. Dijital devlet yaklaşımı, bilgi ve iletişim teknolojilerinin kamu hizmetlerine entegre edilmesini ifade etmektedir. Bu yaklaşım sayesinde kamu hizmetleri daha hızlı, şeffaf ve erişilebilir hale gelmektedir (Heeks, 2006).

Son yıllarda yaşanan küresel krizler ise kamu yönetiminde dirençlilik kavramının önemini artırmıştır. Dirençlilik yaklaşımı, kamu kurumlarının krizlere karşı hazırlıklı olmasını, uyum sağlayabilmesini ve krizlerden öğrenerek kurumsal kapasitesini geliştirebilmesini ifade etmektedir (Walker ve Salt, 2006). Böylece kamu yönetimi hizmet sunan bir yapı olmanın yanında belirsizliklere karşı dayanıklı bir sistem haline geldiği görülmektedir.

DİJİTAL DEVLET YAKLAŞIMI

Bilgi ve iletişim teknolojilerinde meydana gelen hızlı gelişimler, kamu yönetiminde önemli dönüşümlere yol açmış ve dijital devlet yaklaşımının ortaya çıkmasını sağlamıştır. Dijital devlet, kamu hizmetlerinin bilgi ve iletişim

teknolojileri aracılığıyla yeniden tasarlanmasını ve vatandaşlara elektronik ortamda sunulmasını ifade etmektedir. Bu yaklaşım hizmetlerin dijital ortama aktarılması ile birlikte kamu kurumlarında iş süreçlerinin yeniden yapılandırılmasını ve yönetsel kapasitenin güçlendirilmesini de kapsamaktadır (Heeks, 2006). Dijital devlet yaklaşımının asıl amacı, kamu hizmetlerinin daha hızlı, daha düşük maliyetli, daha şeffaf ve vatandaş odaklı bir şekilde sunulmasını sağlamaktır. Geleneksel kamu yönetiminde vatandaşların hizmet alabilmek için fiziksel olarak kamu kurumlarına başvurmaları gerekirken, dijital devlet uygulamaları sayesinde birçok hizmet çevrimiçi platformlar üzerinden sunulabilmektedir. Böylece zaman ve maliyet tasarrufu sağlanırken vatandaş memnuniyetinin de artırılması hedeflenmektedir (United Nations, 2022).

Dijital dönüşüm süreci kamu kurumlarının hizmet sunum yöntemlerinin yanında karar alma süreçlerini de değiştirmektedir. Büyük veri analitiği, yapay zekâ ve nesnelerin interneti gibi teknolojiler, kamu kurumlarının daha etkin kararlar almasına ve kamu kaynaklarını daha verimli kullanmasına olanak tanımaktadır. Özellikle büyük veri analitiği sayesinde vatandaşların ihtiyaçları daha doğru analiz edilmekte ve kamu politikalarının kanıta dayalı biçimde oluşturulması mümkün hale geldiği görülmektedir (Janssen ve Estevez, 2013). Dijital devlet uygulamalarının yaygınlaşması, yönetsel şeffaflık ve hesap verebilirlik açısından da önemli avantajlar sağlamaktadır. Kamu kurumlarının faaliyetlerine ilişkin bilgilerin dijital platformlar aracılığıyla kamuoyuna açık hale getirilmesi, vatandaşların yönetime duyduğu güveni artırmakta ve demokratik denetim mekanizmalarının güçlenmesine katkı sağlamaktadır. Açık veri uygulamaları bu kapsamda önemli araçlardan biri olarak değerlendirilmektedir (OECD, 2019).

Türkiye’de dijital devlet uygulamalarının en önemli örneği e-Devlet Kapısı’dır. Kamu kurumlarının sunduğu binlerce hizmetin tek bir platform üzerinden erişilebilir hale getirilmesi, vatandaş-devlet etkileşimini önemli ölçüde kolaylaştırmıştır. Vergi işlemleri, sosyal güvenlik hizmetleri, eğitim ve sağlık hizmetleri gibi birçok işlem dijital ortamda gerçekleştirilebilmektedir. Bu durum kamu kurumlarının iş yükünü azaltmakta ve vatandaşların hizmetlere erişimini kolaylaştırmaktadır. Bununla birlikte dijital devlet uygulamalarının bazı riskleri ve sınırlılıkları da bulunmaktadır. Özellikle dijital uçurum olarak ifade edilen teknolojiye erişim farklılıkları, dijital hizmetlerden yararlanma düzeyinde eşitsizliklere neden olabilmektedir. Eğitim seviyesi, gelir düzeyi ve bölgesel farklılıklar dijital hizmetlere erişim üzerinde belirleyici olabilmektedir (Norris, 2001).

YÖNETİŞİM TEORİSİ VE KAMU YÖNETİMİNDEKİ ROLÜ

Kamu yönetimi alanında yaşanan dönüşümlerin önemli sonuçlarından biri de yönetim yaklaşımının ortaya çıkmasıdır. Yönetişim, kamu politikalarının oluşturulması ve uygulanmasında devletin tek aktör olmadığı, özel sektör, sivil toplum kuruluşları ve vatandaşların da yönetsel süreçlere katıldığı çok aktörlü bir yönetim anlayışını ifade etmektedir (Rhodes, 1997). Yönetişim yaklaşımı, özellikle 1980’li ve 1990’lı yıllarda geleneksel kamu yönetimi ile Yeni Kamu Yönetimi yaklaşımlarına yöneltilen eleştiriler sonucunda gelişmiştir. Geleneksel kamu yönetiminin merkeziyetçi yapısı ile Yeni Kamu Yönetiminin piyasa merkezli anlayışı, karmaşık toplumsal sorunların çözümünde yetersiz kalmıştır. Bu durum, farklı aktörlerin iş birliği içerisinde hareket ettiği yeni yönetim modellerine olan ihtiyacı artırmıştır (Pierre ve Peters, 2000). Yönetişim anlayışının temelinde katılımcılık, şeffaflık, hesap verebilirlik, hukukun üstünlüğü, etkinlik ve kapsayıcılık ilkeleri yer almaktadır. Bu ilkeler doğrultusunda vatandaşlar yalnızca kamu hizmetlerinden yararlanan bireyler olarak değil, aynı zamanda kamu politikalarının şekillendirilmesinde aktif rol oynayan paydaşlar olarak değerlendirilmektedir (Bevir, 2011).

Yönetişim yaklaşımı, kamu kurumlarının toplumsal sorunların çözümünde farklı aktörlerle iş birliği yapmasını teşvik etmektedir. Günümüzde çevre sorunları, göç hareketleri, yoksulluk, iklim değişikliği ve afet yönetimi gibi karmaşık sorunların yalnızca kamu kurumları tarafından çözülmesi mümkün görülmemektedir. Bu nedenle kamu kurumları, sivil toplum kuruluşları, üniversiteler ve özel sektör kuruluşları ile ortak projeler geliştirerek daha etkili sonuçlar elde etmeye çalışmaktadır. Yönetişim anlayışı aynı zamanda demokratikleşme sürecine de önemli katkılar sağlamaktadır. Karar alma süreçlerine vatandaş katılımının artırılması, yönetsel şeffaflığın güçlendirilmesi ve kamu yöneticilerinin hesap verebilirliğinin artırılması demokratik yönetim anlayışının temel unsurları arasında yer almaktadır. Bu durum kamu politikalarının toplumsal meşruiyetini artırmakta ve vatandaşların yönetime duyduğu güveni güçlendirmektedir (Kooiman, 2003).

Türkiye’de yönetim anlayışının gelişimi özellikle Avrupa Birliği uyum süreciyle birlikte hız kazanmıştır. Yerel yönetim reformları, stratejik planlama uygulamaları, performans esaslı bütçeleme sistemleri ve vatandaş katılımını artırmaya yönelik mekanizmalar yönetim anlayışının kamu yönetimine yansımaları arasında yer almaktadır.

DİRENÇLİLİK YAKLAŞIMI VE KAMU YÖNETİMİNDEKİ ÖNEMİ

Son yıllarda kamu yönetimi alanında öne çıkan kavramlardan biri olan dirençlilik (resilience), kamu kurumlarının beklenmeyen krizler, afetler, ekonomik dalgalanmalar ve toplumsal şoklar karşısında hizmet sunma kapasitesini

sürdürebilme yeteneğini ifade etmektedir. Başlangıçta ekoloji alanında kullanılan dirençlilik kavramı, zamanla örgüt teorisi, afet yönetimi, güvenlik çalışmaları ve kamu yönetimi gibi farklı disiplinlerde kullanılmaya başlanmıştır (Holling, 1973). Dirençlilik yaklaşımı, kurumların yalnızca krizlere tepki vermesini değil, aynı zamanda kriz öncesinde hazırlıklı olmasını, kriz sırasında uyum sağlayabilmesini ve kriz sonrasında öğrenerek kurumsal kapasitesini geliştirebilmesini öngörmektedir. Bu nedenle dirençlilik, geleneksel kriz yönetimi anlayışından daha kapsamlı bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir (Boin ve Van Eeten, 2013). Kamu yönetiminde dirençliliğin önem kazanmasının temel nedenlerinden biri, günümüzde karşılaşılan sorunların giderek daha karmaşık hale gelmesidir. İklim değişikliği, kitlesel göç hareketleri, salgın hastalıklar, enerji krizleri, siber saldırılar ve ekonomik belirsizlikler gibi sorunlar, kamu kurumlarının geleneksel yönetim araçlarıyla çözmekte zorlandığı çok boyutlu problemler ortaya çıkarmaktadır. Bu nedenle kamu kurumlarının yalnızca verimli değil, aynı zamanda dayanıklı ve uyum sağlayabilen yapılar haline gelmesi gerekmektedir (Walker ve Salt, 2006).

COVID-19 pandemisi, dirençlilik kavramının kamu yönetimi açısından önemini açık biçimde ortaya koymuştur. Pandemi sürecinde sağlık sistemlerinin kapasitesi, dijital altyapıların yeterliliği, kamu kurumlarının koordinasyon becerileri ve kriz yönetimi kapasitesi birçok ülkede ciddi şekilde test edilmiştir. Bu süreç, kamu kurumlarının yalnızca rutin hizmet sunumunda değil, olağanüstü durumlarda da etkin bir şekilde faaliyet gösterebilmesinin önemini göstermiştir (OECD, 2020). Dirençli kamu yönetimi anlayışında kurumsal öğrenme önemli bir yer tutmaktadır. Kurumların geçmiş krizlerden ders çıkarabilmesi, risk analizleri gerçekleştirebilmesi ve gelecekte karşılaşılabilecek tehditlere yönelik hazırlık yapabilmesi dirençliliğin temel unsurlarından biridir. Bu kapsamda stratejik planlama, risk yönetimi, senaryo geliştirme ve kurumsal kapasite artırma faaliyetleri önem kazanmaktadır (Comfort, Boin ve Demchak, 2010). Teknolojik gelişmeler de dirençlilik kapasitesinin artırılmasında önemli rol oynamaktadır. Dijital devlet uygulamaları sayesinde kamu kurumları kriz dönemlerinde hizmet sunumunu sürdürebilmekte ve vatandaşlarla iletişimini kesintisiz şekilde devam ettirebilmektedir. Özellikle uzaktan çalışma sistemleri, çevrimiçi kamu hizmetleri ve dijital iletişim araçları, pandemi döneminde kamu yönetiminin işlevselliğini korumasında kritik öneme sahip olmuştur. Dirençlilik yaklaşımı aynı zamanda yönetim anlayışı ile de yakından ilişkilidir. Karmaşık krizlerin çözümünde yalnızca kamu kurumlarının yeterli olmadığı durumlarda özel sektör, sivil toplum kuruluşları, yerel yönetimler ve uluslararası kuruluşlar arasında iş birliğinin geliştirilmesi gerekmektedir. Bu nedenle dirençli yönetim anlayışı, çok aktörlü iş birliğini ve ağ temelli yönetsel yapıları desteklemektedir (Ansell, Sørensen ve Torfing, 2021).

SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Kamu yönetimi, tarihsel süreç içerisinde toplumsal, ekonomik ve teknolojik değişimlerin etkisiyle sürekli dönüşüm geçiren dinamik bir disiplin olmuştur. Klasik kamu yönetimi yaklaşımı uzun yıllar boyunca kamu kurumlarının temel örgütlenme modeli olarak kabul edilmiş olsa da değişen çevresel koşullar bu paradigmanın yetersizliklerini ortaya çıkarmıştır. Bu doğrultuda Yeni Kamu İşletmeciliği yaklaşımı kamu hizmetlerinde etkinlik ve verimliliği artırmayı hedeflemiş, ancak zamanla demokratik katılım ve kamu yararı gibi temel değerleri yeterince dikkate almadığı yönünde eleştirilmiştir. Bu eleştiriler sonucunda gelişen yönetim yaklaşımı, kamu yönetiminde çok aktörlü karar alma süreçlerini ön plana çıkarmış ve devlet, özel sektör ile sivil toplum arasındaki iş birliğini güçlendirmiştir. Böylece kamu hizmetlerinin sunumunda katılımcılık, şeffaflık ve hesap verebilirlik ilkeleri daha görünür hale gelmiştir.

Bilgi ve iletişim teknolojilerinde meydana gelen gelişmeler ise kamu yönetiminin dijital dönüşümünü hızlandırmıştır. Dijital devlet yaklaşımı, kamu hizmetlerinin elektronik ortamda sunulmasını sağlayarak vatandaş odaklı ve erişilebilir hizmet modellerinin gelişmesine katkı sağlamıştır. Bununla birlikte dijital dönüşüm süreci, veri güvenliği, siber tehditler ve dijital eşitsizlikler gibi yeni sorun alanlarını da beraberinde getirmiştir. Son yıllarda yaşanan küresel krizler kamu yönetiminde dirençlilik yaklaşımının önemini artırmıştır. Dirençlilik, kamu kurumlarının krizlere karşı hazırlıklı olmasını, uyum sağlayabilmesini ve krizlerden öğrenerek kurumsal kapasitesini geliştirebilmesini ifade etmektedir. Bu yaklaşım sayesinde kamu kurumları yalnızca mevcut sorunlara çözüm üretmekle kalmamakta, aynı zamanda gelecekte karşılaşılabilecekleri belirsizliklere karşı da hazırlıklı hale gelmektedir.

Genel olarak değerlendirildiğinde, çağdaş kamu yönetiminin geleceği dijitalleşme, yönetim ve dirençlilik ekseninde şekillenmektedir. Kamu kurumlarının etkin, şeffaf, katılımcı ve sürdürülebilir bir yapıya kavuşabilmesi için bu üç yaklaşımın bütüncül bir perspektifle ele alınması gerekmektedir. Böylece kamu yönetimi hem vatandaş beklentilerine daha etkin şekilde cevap verebilecek hem de küresel ölçekte yaşanan değişimlere daha hızlı uyum sağlayabilecektir.

KAYNAKÇA

- Ansell, C., Sørensen, E., & Torfing, J. (2021). When governance theory meets democratic theory: The potential contribution of co-creation to democratic governance. *Perspectives on Public Management and Governance*, 4(4), 346–362.
- Bevir, M. (2011). *Governance: A Very Short Introduction*. Oxford University Press.
- Boin, A., & Van Eeten, M. J. G. (2013). The resilient organization: A critical appraisal. *Public Management Review*, 15(3), 429–445.
- Comfort, L. K., Boin, A., & Demchak, C. C. (2010). *Designing Resilience: Preparing for Extreme Events*. University of Pittsburgh Press.
- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2000). The New Public Service: Serving Rather Than Steering. *Public Administration Review*, 60(6), 549–559.
- Eryılmaz, B. (2017). *Kamu Yönetimi*. Umuttepe Yayınları.
- Heeks, R. (2006). *Implementing and Managing eGovernment: An International Text*. Sage Publications.
- Holling, C. S. (1973). Resilience and Stability of Ecological Systems. *Annual Review of Ecology and Systematics*, 4, 1–23.
- Hood, C. (1991). A Public Management for All Seasons? *Public Administration*, 69(1), 3–19.
- Janssen, M., & Estevez, E. (2013). Lean Government and Platform-Based Governance. *Government Information Quarterly*, 30, 1–8.
- Kooiman, J. (2003). *Governing as Governance*. Sage Publications.
- Mergel, I., Edelmann, N., & Haug, N. (2019). Defining Digital Transformation. *Government Information Quarterly*, 36(4), 101385.
- Norris, P. (2001). *Digital Divide: Civic Engagement, Information Poverty and the Internet Worldwide*. Cambridge University Press.
- OECD. (2019). *Digital Government Review of Brazil*. OECD Publishing.
- OECD. (2020). *The Territorial Impact of COVID-19: Managing the Crisis Across Levels of Government*. OECD Publishing.
- Osborne, D., & Gaebler, T. (1992). *Reinventing Government*. Addison-Wesley.
- Pierre, J., & Peters, B. G. (2000). *Governance, Politics and the State*. Macmillan Press.
- Pollitt, C., & Bouckaert, G. (2011). *Public Management Reform: A Comparative Analysis*. Oxford University Press.
- Rhodes, R. A. W. (1997). *Understanding Governance*. Open University Press.
- United Nations. (2022). *E-Government Survey 2022*. United Nations.
- Walker, B., & Salt, D. (2006). *Resilience Thinking*. Island Press.
- Weber, M. (1947). *The Theory of Social and Economic Organization*. Oxford University Press.